

IOPINIÓ

Tots hem de ser iguals

SÍLVIA BONET PEROT, CONSELLERA GENERAL SOCIALDEMÒCRATA

En la primera sessió de control al Govern d'aquesta legislatura, el dia 29 de setembre, vàrem parlar sobre els problemes que afecten els distribuïdors de medicaments andorrans. Penso que val la pena tornar a abordar la qüestió, sobretot perquè cal tenir molt present la injustícia que pateixen aquests empresaris.

En la meua intervenció al passat Consell General del dia 29 de setembre vaig fer una explicació detallada de la situació actual, que vull tornar a plasmar perquè la societat andorrana en tingui el record. Els distribuïdors espanyols i francesos que operen a Andorra segueixen el decret relatiu a les condicions d'execució del transport internacional de mercaderies per carretera, que estableix en l'article 3 que queden exceptuats de seguir les condicions establertes en els articles anteriors els transports internacionals en què concorrin algunes de les següents circumstàncies: transport de medicaments urgents, equips i materials mèdics quan aquests siguin considerats de caràcter urgent.

¿Però què es considera medicament urgent? Si són bàsicament els medicaments que necessiten les farmàcies per reposar-los diàriament i poder donar un servei essencial a la població, entenc que és un servei que cobreix actualment les necessitats del país. ¿Però què passa amb els productes de para-farmàcia o productes no essencials? ¿Han de seguir

el mateix circuit? No vull entrar a determinar això. Tenim una comissió interministerial de lluita contra l'intrusisme empresarial, que ha de ser l'encarregada de fer l'anàlisi acurada de la situació.

Reconec que és una qüestió molt delicada, però en un moment de crisi important la defensa de les nostres empreses ha de ser una prioritat. Ara per ara, un sector de la nostra economia, els distribuïdors farmacèutics andorrans, estan en clara situació de desavantatge respecte dels distribuïdors estrangers que operen al nostre país. Ells paguen els seus impostos, la CASS, i donen feina a famílies andorranes, cosa que no fan els distribuïdors farmacèutics estrangers.

Si encara no tenen prou dificultats, s'hi afegeixen altres traves: hi ha laboratoris que es neguen a vendre els seus productes als distribuïdors andorrans, justificant que Andorra ja està subministrada pels espanyols i francesos, per la qual cosa no poden oferir tota la diversitat del vademècum a les farmàcies andorranes. Aquestes es veuen així pràcticament obligades a optar pels estrangers, que els poden oferir tot el vademècum.

Per una altra banda, els preus. Els distribuïdors espanyols compren els medicaments als laboratoris a preus intervinguts (preu establert) a Espanya i els venen a les farmàcies andorranes com si es tractes-

sin de farmàcies de Lleida. Al contrari, al distribuïdor andorrà el laboratori li aplica un doble preu ja que es tracta d'un producte exportat, independentment que el client final sigui el mateix, però la seva consideració és diferent.

I a l'últim hi ha les quotes de medicaments, que són la quantitat d'unitats que els distribuïdors poden vendre als seus clients, i que cada país té. Andorra no disposa de quota, per la qual cosa sempre pot quedar el dubte que, quan s'arriba al límit de la quota d'un medicament, ¿quina farmàcia obtindrà el producte?, ¿l'espanyola o l'andorrana? ¿Què ens està passant? Doncs que les nostres empreses no poden desenvolupar la seva activitat econòmica en les mateixes condicions.

¿Algú pot imaginar que un distribuïdor andorrà pugui anar a Espanya o França amb les mateixes condicions?